
Vyměřený čas

Karel Cubeca

Mars, 2 roky, 16 dnů a 17 hodin před zánikem civilizace

Po několikadenním plahočení všem docházely síly.

Trojice zcela unavených poutníků se doslova zhroutila na návrší, které se vypínalo nad městem, jež se objevilo v údolí.

Až do nedohledna se táhla městská zástavba, nicméně i na dálku bylo patrné, že město už před mnoha lety podlehlo devastaci a většina domů byla buď úplně, nebo alespoň zčásti zbořená. Ostatně, jak viděli po cestě sem, stejně na tom byla i jiná města.

Nic než zmar.

Pohled byl zdrcující, a tak Marvel Ka přikázal: „Nedívejte se dolů. Těmi ulicemi jsem mnohokrát procházel, a rád, když jsem sloužil před lety na zdejší základně. Zastavil jsem se tu, v tomhle městě, znovu nedlouho předtím, než jsem dolétl do Tukatatto. Už tehdy to nebyla hezká procházka. Lidé byli po smrti, a jestli ještě někdo žil, nebylo mu pomoci.“

„Hrůza,“ vzdychla Karra.

„Jsme unavení a hladoví,“ pokračoval Marvel Ka, „vím, proto nemysleme na mrtvé, sráží nás to dolů, soustředme se na sebe. Podívejte, támhle jsou jeskyně. Ještě pár kroků a odpočineme si. Je zázrak a štěstí v jednom, že základna, která je už jen kousek před námi, není o dalších sto kilometrů dál. Nikdy bychom k ní nedošli. Prozřetelnost nám dala naději a my ji musíme naplnit...“

Nikdo nečekal tak obrovský poryv vichřice.

Všichni věděli, že počasí je nevyzpytatelné a změněné klima přináší okamžité zvraty povětrnostních podmínek.

Ale teď to bylo extrémní.

Nestihli ani vykřiknout.

Vír, provázející vichřici, je zvedl ze země jako pírk a rozprášil do všech stran.

Karra zaznamenala bolest v zádech, ale současně i podivnou lehkost.

Byla šíleně unavená, a tak se nebránila. Vzduch ji nesl jako nějakého neformného větroně, držel ji ve svých rozvířených spárech a točil s ní dokola.

Nedokázala rozlišit, zda kolotoč trval vteřinu, minutu či hodinu. Poddala se síle, které nebyla schopna odolávat, a snažila se vypnout vědomí alespoň do té míry, aby vnímala co nejméně.

A pak ji vzdušný dábel najednou pustil.

Jako by rozevřel dlaň, foukl na ni ledovým dechem z obřích úst a ona slétla z výšky na zem.

Dopadla na záda, a kdyby neměla batoh, zpřelámala by si obratle.

Ale batoh zafungoval jako airbag, záda ochránil, bohužel hlavu chráněnou tolik neměla. Měla na ní sice navlečenou huňatou čepici, ale i tak jí rána, když zátylkem praskla do ledu, na nějakou chvíli zbavila všech myšlenek.

Jak jen se trochu vzpamatovala, pokusila se pohnout končetinami.

Šlo to obtížně. Ruce fungovaly dobře, ale nohy necítila.

Páteř, polekala se, jestli si přerazila páteř a porušila míchu, je to konec.

Její konec, konec všeho. Konec!

Zoufale se snažila nahmatat dolní končetiny, ale jako by tam nebyly.

Copak si nohy urazila a teď leží někde pohozené kolem?

„Kapitáne, kapitáne! Glene, Glene!“ volala a podivovala se, že hlas jí službu nevyhověděl.

Pořád fičel prudký vítr, sněhové vločky ji štípaly do obličeje, věděla, že ji nikdo slyšet nemůže, přesto pořád volala, jakoby chtěla přivolat zázrak.

Marvel Ka byl zpravidla připraven na všechno, ale s tak intenzivním poryvem větru, s tak prudkou vichřicí, doprovázenou vzdušnými víry, ani on nepočítal.

Přesto jako voják neztratil hlavu ani ve chvíli, kdy ho jeden z poryvů zvedl ze země a odhodil stranou.

Letěl vzduchem jenom krátce, avšak tím nejhorším směrem, jakým to bylo možné.

Měl zavřené oči, aby je alespoň trochu uchránil před množstvím marastu, který se ve vzdušných vírech točil společně s ním, a když ucítil, že padá dolů, teprve je trochu pootevřel.

Bylo to o fous.

Vítr ho totiž donesl až na okraj skály, která se prudce svažovala směrem k městu.

Znal tady každý kout, vždyť si tu hrával už jako malý chlapec, a proto ve zlomku vteřiny pochopil, že ho od pádu do propasti dělí jenom pár metrů.

Zoufale se vzepřel osudu a mával rukama, jako by chtěl plavat proti proudu vířícího vzduchu. Těžko říci jestli to byla vůle, nebo enormní fyzická námaha, co ho vyrvalo ze spárů větrného víru, ale když ucítil, že padá k zemi, snažil se manévrovat tak, aby se dostal mimo propast.

Dopadl na hranu skály.

Zoufale hrabal rukama, aby se udržel nad srázem, ale ve sněhu se nebylo čeho zachytit.

Klouzal pozpátku směrem k propasti, a když poznal, že pádu takto nezabrání, bleskurychle se otočil na záda.

Batoh okamžitě rychlost klouzání přibrzdil, přesto sletěl dobrých pět metrů níž na skalní plošinu pod horní hranou skály.

Plošina se rozkládala dobrých tři sta metrů od jejího úpatí, ale cítil se i v té výšce docela bezpečně. Na plošině stálo sedm uschlých stromů, jejich kmeny však pevně vězely v zemi a kapitán věděl, že odsud už nespadne. Bylo čeho se držet.

Bohužel také věděl, že dostat se zpátky nahoru je prakticky nemožné.

Jako děti tu kdysi mívali lano a tajně se sem po skalní stěně spouštěli, aby v nebezpečném prostředí prožívali klukovské hry a nebezpečství.

Vzpomínka na lano ho přinutila hned poté, co vichřice trochu ubrala na síle, bedlivě prozkoumat skalní stěnu, ale jak počítal – po žádném lanu už tu nebylo ani památky.

Budu se muset pokusit o nemožné, napadlo ho. Ale dobře věděl, že po hladké skále, navíc zmrzlé, se nahoru vyšplhat nedá. Pět metrů je pět metrů.

Vichřice vzala do své náruče i Glenu.

Věděl, že jedině, čím lze vzdušnému víru čelit, je schoulit se do klubíčka, aby s ním vítr nemohl ve vzduchu tolik točit.

Hned poté, co se po prvním náporu ocitl v povětří, překonal leknutí, sklonil hlavu, ruce si obtočil kolem ní a pokrčil kolena.

Nezabralo to tak, jak předpokládal, ale po několika kotrmelcích kousek nad zemí přistál v závěji. Nic se mu nestalo, jenom měl plná ústa sněhu a prachu.

„Krucí,“ plival sníh, „snad se taky ostatním nic nestalo.“

Vydržel ukrytý v závěji jen pár minut, a když vítr polevil, vyškrábal se ven a začal volat: „Kapitáneééé! Doktorkoóóóóó!“

Křičel, jak nejmíc dokázal, ale hučení vichru, pořád hodně hlasitého, jeho hlas tlumilo natolik, že se po chvíli přestal snažit.

Byla strašlivá zima, vichr pocit chladu ještě násobil a Glen si uvědomil, že křikem si jen přivodí zánět v krku.

Nedokázal přesně určit, kudy se dát, ale věděl, že když začne chodit v kruhu a bude jej stále rozšiřovat do spirály, měl by své přátele najít.

Snad jsou naživu, přál si.

Nedokázal si představit, že by zůstal úplně sám.

Mars, 2 roky, 16 dnů a 16 hodin před zánikem civilizace

Karra cítila, jak její tělo umrzá.

Už to nebyly jenom nohy, které necítila. Brnělo jí celé tělo, stávalo se necitlivým a fialové rty stěží zakrývaly zuby, které jí v ústech drkotaly jako nějaký starý mlýn.

Ještě pořád se snažila volat o pomoc, ale bylo to spíše chrčení než volání.

Už jsme byli skoro u cíle, jen malý kousek a mohli jsme se dostat na vojenskou základnu, kde Marvel Ka předpokládal existenci neporušených a funkčních létajících strojů, dokonce dával naději, že jedině tady by mohli ještě přežít nějakí lidé, ale teď už to bylo jedno.

Za chvíli poznám, jak chutná smrt, uvědomila si.

Nebála se.

Proč také. Bylo jí tu všude kolem tolik...

Smrt by byla v tuto chvíli milosrdným zakončením jejího života, který stejně neměl perspektivu.